

Arrest

nr. 298 651 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Kosovaarse nationaliteit.

De ouders van de verzoekende partij dienden op 11 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 april 2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening.

De Duitse instanties hebben op 9 april 2019 de overname aanvaard.

Het verzoek om internationale bescherming werd echter alsnog behandeld in België wegens het niet respecteren van de overdrachtstermijnen.

De ouders van de verzoekende partij werden op 26 april 2019 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aan hun asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 28 oktober 2019 diende de moeder van de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag werd op 13 november 2019 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij.

Op 17 december 2019 werd een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wederom in hoofde van een medische problematiek van de moeder van de verzoekende partij.

Op 31 januari 2020 verleende de arts-adviseur een medisch advies.

Op 6 februari 2020 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard door de verwerende partij. Tegen de voormelde beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 243 096 van 27 oktober 2020 verwierp de Raad het beroep.

Op 15 maart 2021 verklaarde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 264 205 van 24 november 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 10 mei 2023 nam verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : G.

voornaam : M.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Lipljan

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 24/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarig kind. Het minderjarig kind van betrokkene diende een eigen verzoek tot internationale bescherming in, dat eveneens negatief werd afgesloten op 27/02/2023. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarig kind en partner. Zij maken alien het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn ouders, broer en zus in België verblijven. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben van stress, epilepsie, nierstenen en sinusitis. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd met betrekking tot deze problematiek. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Betrokkene diende een aanvraag 9ter in op basis van de medische problematiek van zijn moeder. Deze aanvraag werd negatief afgesloten. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Er werden medische elementen aangehaald door G. L. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 31.01.2020).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Tevens voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“Verzoeker betwist de gronden van dit bevel om het land te verlaten om de eenvoudige reden dat op 12 juli 2021, dat wil zeggen vóór de uitvaardiging van dit bevel om het land te verlaten, voor hem, zijn zoon G. O. en diens moeder, mevrouw H. K., een verzoek om een verblijf van meer dan drie maanden wegens buitengewone omstandigheden op medische gronden is ingediend.

Deze aanvraag voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter wordt echter nog onderzocht door de DVZ.

Volgens de formele motiveringsplicht is het echter aan de vreemdelingendienst om, zodra een 9ter zoek loopt, hierover te beslissen alvorens een bevel te geven om het land te verlaten.

Bij het lezen van de redenen voor het bevel om het land te verlaten blijkt echter dat dit niet het geval was.

Dit bevel om het land te verlaten is daarom onvoldoende gemotiveerd en moet worden ingetrokken.

In dit verband verwijst hij naar een uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 144.491 van 30 april 2015, waarin wordt gesteld: “4.2. De Raad stelt vervolgens vast, na lezing van de memorie van opmerkingen van verweerder, dat verzoeker op 25 november 2014 op grond van artikel 9a van de Wet, dus vóór de datum van vaststelling van het bestreden besluit, dat plaatsvond op 26 november 2014, een vergunning heeft aangevraagd om langer dan drie maanden op het grondgebied van het Koninkrijk te verblijven. De Raad merkt ook op dat het administratieve dossier geen informatie bevat over het gevolg dat aan dit verzoek is gegeven. Hoewel de indiening van een aanvraag voor een verblijfsvergunning niet tot gevolg heeft dat de uitvoering van de bij artikel 7 van de wet verleende politiebevoegdheden wordt belemmerd, is verweerder in het kader van de algemene motiveringsplicht en de verplichting tot behoorlijk bestuur die hij heeft wanneer hij een beslissing van welke aard dan ook neemt, toch gehouden rekening te houden met alle relevante informatie waarover hij beschikt op het tijdstip van de beslissing, zonder evenwel de beweringen van verzoekster dienaangaande zelf te moeten bewijzen. Verweerder is dus, met name op grond van zijn motiveringsplicht, verplicht om zich uit te spreken over de in een verzoek om een verblijfsvergunning aangevoerde punten, alvorens tegen verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen (in die zin mutatis mutandis arrest nr. 225 855 van het Hof van Justitie van 17 december 2013).”

De redenering van de Raad betreffende de 9bis-verblijfsaanvraag kan worden toegepast in verzoeksters geval betreffende een 9ter-verzoek.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij beperkt zich in haar enig middel tot de stelling dat volgens haar op 12 juli 2021, dat wil zeggen vóór de uitvaardiging van het bestreden bevel om het land te verlaten, voor haar, haar zoon G. O. en diens moeder, mevrouw H. K., een verzoek om een verblijf van meer dan drie maanden wegens buitengewone omstandigheden op medische gronden is ingediend. Deze aanvraag voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter wordt volgens de verzoekende partij echter nog onderzocht door de verwerende partij. Volgens de verzoekende partij moet de verwerende partij, zodra een 9ter onderzoek loopt, eerst hierover beslissen alvorens een bevel te geven om het land te verlaten. Bij het lezen van de redenen voor het bestreden bevel om het land te verlaten blijkt echter volgens de verzoekende partij dat dit niet het geval was. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is volgens de verzoekende partij daarom onvoldoende gemotiveerd en moet volgens haar worden ingetrokken.

De Raad kan enkel, samen met de verwerende partij, vaststellen dat, waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij op 12 juli 2021 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend, en er omtrent deze aanvraag nog geen beslissing zou zijn genomen, die stelling geen steun vindt in het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er op 12 juli 2021 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Er blijkt daarentegen dat de meest recente aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dateert van 17 december 2019 en dat deze aanvraag op 6 februari 2020, na medisch advies, ongegrond werd verklaard. Het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 243.096 van 27 oktober 2020 en de beslissing tot ongegrondheid is dan ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Bij haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij wel een kopij bij van een aanvraag van 12 juli 2021 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar ze laat na om een verzendingsbewijs bij te voegen, zodat het voor de Raad onmogelijk is om na te gaan of deze aanvraag effectief werd verzonden. De verzoekende partij maakt met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

Het voormelde betoog van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

De Raad kan verder enkel vaststellen dat de verzoekende partij verder geen enkel van de motieven van de bestreden beslissing op enige concrete wijze beslist. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU